

NYT om naturbeskyttelsesloven

Marts 2001 – Indrykning nr. 279-287

Indhold

- 279. Implementering af Århus-konventionen (NBSKL §§ 60 b og 86)
- 280. Vejledning om 300 strandbeskyttelses- og klitfredningszone (NBSKL §§ 8, 15-15 b m.fl.)
- 281. Bekendtgørelser om ikrafttræden af strandbeskyttelseslinien m.v. for hhv. Københavns kommune og Roskilde Amt (NBSKL §§ 15-15 b m.fl.)
- 282. Information om arealreguleringer i det åbne land
- 283. Østre Landsrets dom om overtrædelse af naturbeskyttelseslovens forbud mod reklamering i det åbne land (NBSKL § 89, stk. 1, nr. 1 og 6 jf. § 21, stk. 1)
- 284. To landsretsdomme og en underretsdom om overtrædelse af naturbeskyttelsesloven (NBSKL § 3)
- 285. Afgørelse efter vandløbsloven vedrørende habitat-område
- 286. Læhegn med hjemmehørende træer og buske
- 287. Ændringer vedr. naturbeskyttelseslovens § 14

279. Implementering af Århus-konventionen (NBSKL §§ 60 b og 86)

De ved lov nr. 447 af 31. maj 2000 gennemførte ændringer af bl.a. naturbeskyttelseslovens § 86 (jf. indrykning nr. 269) har affødt en række ændringer i de hovedbekendtgørelser, der knytter sig til loven. Hovedformålet med disse ændringer er, at de klageberettigede får mulighed for at få kendskab til relevante afgørelser. Derfor fremgår det af de nye regler, at foreninger og organisationer, der fremsætter ønske herom, skriftligt skal underrettes om trufne afgørelser.

I nogle tilfælde er der udstedt nye bekendtgørelser for de pågældende områder, i andre er der alene udstedt ændringsbekendtgørelser. I et enkelt tilfælde er der samtidig gennemført en supplerende ændring af den hidtidige bekendtgørelse.

Endvidere er der udstedt en særlig bekendtgørelse vedr. naturbeskyttelseslovens § 60 b.

Det samlede resultat af ovennævnte, der blev udsendt med en skrivelse af 19. sept. 2000 fra Naturstyrelsen til bl.a. samtlige amter, foreligger i form af følgende:

- Bkg. nr. 836 af 4. sept. 2000 om offentlighedens inddragelse ved store naturforvaltningsprojekter.
- Bkg. nr. 837 af 4. sept. 2000 om pleje af fredede arealer og fortidsminder samt tilsyn.
- Bkg. nr. 838 af 4. sept. 2000 om ændring af bekendtgørelse om beskyttede naturtyper og sten- og jorddiger m.v.
- Bkg. nr. 839 af 4. sept. 2000 om ændring af bekendtgørelse om bygge- og beskyttelseslinier.

Bekendtgørelsen indeholder foruden ovennævnte tillige en ophævelse af den hidtidige bestemmelse om høring af Naturstyrelsen forud for visse afgørelser vedr. fortidsmindebeskyttelseslinien (§ 3 i bkg. 547 af 22. juni 1992).

- Bkg. nr. 840 af 4. sept. 2000 om opsætning af mindre oplysningsskilte samt reklamer på idrætsanlæg m.v. i det åbne land.
- Bkg. nr. 841 af 4. sept. 2000 om offentlighedens adgang til at færdes og opholde sig i naturen.

I udsendelsesskrivelsen af 19. sept. 2000 er det anført, at de regler, der er fastsat i bekendtgørelsen om amtsrådenes forpligtelse til at underrette klageberettigede om afgørelser på dette område, også vil blive fulgt af Naturstyrelsen i f.m. afgørelser om indskrænkning af offentlighedens adgang til statsejede arealer (§ 27) samt klitfredningsafgørelser (§§ 8-11 jf. § 65 og § 53).

(SNS j.nr. 1996-885/59-0001)

280. Vejledning om 300 strandbeskyttelses- og klitfredningszone (NBSKL §§ 8, 15-15 b m.fl.)

I sept. 2000 er udsendt "Vejledning om 300 m Strandbeskyttelses- og Klitfredningszone" (Miljø- og energiministeriet, Naturstyrelsen, 2000). Baggrunden for vejledningen er de ved lov nr. 439 af 1. juni 1994 og lov nr. 282 af 12. maj 1999 gennemførte ændringer af bestemmelserne i naturbeskyttelsesloven om strandbeskyttelseslinien og klitfredningslinien.

Vejledningen, der findes på <http://www.gst.dk>, erstatter kap. 5. 1-4 om klitfredning og kap. 7.2 om strandbeskyttelseslinien i den brune "Vejledning om naturbeskyttelsesloven" fra 1993 og indeholder desuden ændringer og tilføjelser til dennes kap. 7.9 om ophævelse af beskyttelseslinier samt kap. 19.1 og 19.5 om dispensationer.

Samtidig er af Naturstyrelsen og Geodatastyrelsen udsendt en folder "Den ny 300 Meter Strandbeskyttelses- og Klitfredningszone. Naturbeskyttelsesloven – Lokal bekendtgørelse".

(SNS j.nr. 1996-0019/LAN-0002)

281. Bekendtgørelser om ikrafttræden af strandbeskyttelseslinien m.v. for hhv. Københavns kommune og Roskilde Amt (NBSKL §§ 15-15 b m.fl.)

Med bekendtgørelser nr. 891 og 892 af 24. sept. 2000 er den udvidede strandbeskyttelseslinie trådt i kraft for hhv. Københavns Kommune og Roskilde Amt (pr. 1. nov. 2000).

Med virkning pr. 1. april 2001 er den udvidede strandbeskyttelseslinie trådt i kraft ved bekendtgørelse nr. 127 af 18. februar 2001 for Frederiksborg Amt og ved bekendtgørelse nr. 128 af 23. marts 2001 for Vestsjællands Amt.

I øvrigt henvises til indrykning 282.

282. Information om arealreguleringer i det åbne land

Miljø- og energiministeren har i en skrivelse af 15. jan. 2001 som svar på nogle spørgsmål stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg (alm. del - bilag 476), hhv. om regeringens initiativer på baggrund af rapporten "Forslag til handlingsplan for information om arealreguleringer i det åbne land" fra 1998 (jf. indrykning nr. 216) (sp. 109) og om den udvidede service m.h.t. information, der er nævnt i rapportens s. 28 (sp. 110) oplyst følgende

vedrørende sp. 109:

"Jeg kan oplyse, at formanden for Amtsrådsforeningen og jeg på baggrund af rapporten i juni 1998 indgik en aftale om gennemførelse af handlingsplanen. Efter aftalen skulle de enkelte amter stå for en forbedret lodsejerinformation, hvorefter lodsejerne inden medio 2000 skulle orienteres individuelt om de emner, der fremgik af handlingsplanen (beskyttede naturtyper, fuglebeskyttelses- og habitatområder, beskyttede sten- og jorddiger, vandløbsbræmmer, særlige drikkevandsområder mv.).

I sommeren 2000 har Amtsrådsforeningen orienteret Naturstyrelsen om, at i næsten alle amter er information om de fleste af de nævnte arealreguleringer tilgængelige på amternes elektroniske hjemmesider, hvor der også er gjort rede for betydningen af de enkelte arealreguleringer, og at de manglende amter forventes at komme med inden udgangen af 2000. Naturstyrelsen har over for mig oplyst, at alle amter nu har etableret en lodsejerinformation på deres hjemmeside.

Amtsrådsforeningen har endvidere oplyst, at amterne vil informere samtlige lodsejere i det åbne land om mulighederne for at søge information. Herudover vil enhver, der beder amtet om det, få tilsendt en papirversion af oplysningerne om dennes ejendom.

I handlingsplanen var det forudsat, at de enkelte ejere skulle orienteres pr. brev. Udarbejdelsen af landsdækkende, ensartede kortværker i digital form, den teknologiske udvikling og den udbredte anvendelse af internettet har imidlertid gjort det muligt for myndighederne at give lodsejerne mulighed for at få informationer om den enkelte ejendom på amtets hjemmeside, og dermed adgang til informationer, der løbende opdateres. Dette er i overensstemmelse med den videreudvikling af information til lodsejerne, som er beskrevet i rapporten (side 55)".

Vedrørende sp. 110:

"Jeg har forelagt spørgsmål for Naturstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

"Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 109, har amterne i løbet af de sidste år kraftigt udbygget deres elektroniske hjemmesider, hvilket gør det muligt for lodsejerne at søge informationer om bl.a. regulering af arealanvendelsen på ejendomsniveau. Alle amter har på deres hjemmeside information om arealregulering indlagt på digitalt, topografisk kortgrundlag. Derudover kan informationen på hovedparten af amternes hjemmesider også ses i forhold til matrikelgrænserne og luftfotos for den enkelte ejendom. De valgte løsninger er ikke ens, men har et ensartet præg, og tilbyder flere og mere aktuelle informationer, end anbefalingerne i rapporten lagde op til i den første fase.

Mange amter har endvidere husstandsomdelt foldere, der indeholder information om, hvor lodsejerne kan få oplysninger om arealreguleringer, og en vejledning i, hvorledes informationerne findes på amtets hjemmeside".

Endvidere har miljø- og energiministeren samtidig besvaret et spørgsmål om, hvorvidt planregistret dække alle de rådighedsindskrænkninger, kommunerne administrerer (sp. 114) med følgende:

"Jeg har forelagt spørgsmålet for By- og Boligministeriet, som planregistret henhører under. By- og Boligministeriet har oplyst, at planregistret, der føres af kommunerne, indeholder en række oplysninger om den fysiske planlægning (vedtagne kommuneplaner og lokalplaner) på matrikelniveau. Planregistret bruges meget forskelligt af kommunerne og dækker ikke alle rådighedsindskrænkninger.

Boligministeriet har endvidere oplyst, at der under Samordningsudvalget for Ejendomsdata er nedsat en arbejdsgruppe (Plansystemgruppen), der har til opgave at overveje behovet for en sammenhængende registrering af oplysninger om fysisk planlægning samt andre typer af

planer, rådighedsindskrænkninger o.lign. Plansystemgruppen skal ligeledes foreslå en model for, hvordan der kan skaffes adgang til informationer for myndigheder med behov for oplysninger om planlægning og arealregulering, og hvordan det stadig stigende behov for at kunne videregive de nævnte oplysninger til borgere, virksomheder og andre interessenter kan imødekommes".

(Skr. af 15. jan. 2001, SNS j.nr. 1996-101-0720)

283. Østre Landsrets dom om overtrædelse af naturbeskyttelseslovens forbud mod reklamering i det åbne land (NBSKL § 89, stk. 1, nr. 1 og 6 jf. § 21, stk. 1)

Ejeren af en kro havde opsat et knapt 25 m² stort skilt, der angav en pris for en nærmere bestemt menu. Skiltet var opsat på et græsareal ca. 36 m fra kroens gavl og ca. 12 m en vej.

Amtet, der fandt at skiltet var i strid med naturbeskyttelsesloven, havde påbudt dette fjernet inden en vis frist. Dette påbud havde ejeren ikke efterkommet, hvorfor der blev rejst politisag.

Ejeren bestred, at skiltet var opsat i det åbne land.

Ved underrettsdommen fandtes ejeren skyldig i at have overtrådt naturbeskyttelsesloven, blev idømt en bøde på 3.000 kr. og blev pålagt at fjerne skiltet under tvangsbøder på 1.000 kr. pr. måned. Denne dom blev af ejeren anket til landsretten.

Landsretten stadfæstede underrettsdommen, dog at de månedlige tvangsbøder blev forhøjet til 3.000 kr.

I landsretsdommens præmisser hedder det bl.a.:

"Det må lægges til grund, at det omstridte skilt med reklame for ..... Kro er omfattet af den form for reklameindretninger, som det ifølge naturbeskyttelsesloven er forbudt at opsætte i det åbne land.

Ved åbent land i naturbeskyttelseslovens forstand forstås ethvert område, som af de vejfarende og andre, der færdes i området, ikke opleves som by eller del af et byområde. Arealets zonestatus kan ikke tillægges betydning, idet det er dets umiddelbart landskabelige fremtrædelsesform, der er udslagsgivende. Selv om et areal kan virke skæmmet af menneskeskabte omgivelser i form af nogle enkelte bygninger, trafikskilte, lyssignaler m.v. eller andre tekniske indretninger, medfører dette ikke, at arealet af den grund behøver at miste sin karakter af åbent land. Der findes ifølge naturbeskyttelsesloven ingen mellemformer mellem by og åbent land. I tvivlstilfælde har det, efter den restriktive praksis, man har fulgt,

lige siden forbudet imod reklamer i det åbne land blev indført i 1937, for så vidt formodningen for sig, at man i tvivlstilfælde snarere bør anse et område for beliggende i end uden for det åbne land.

Uanset de af forsvareren påpegede bymæssige elementer findes det generelle indtryk, når man kommer ad ....vejen i retning mod nord, hvorfra skiltet efter sin placering er beregnet til at skulle ses, at være mere grønne omgivelser end bymæssig bebyggelse.

Det tiltrædes herefter og af de i den indankede dom anførte grunde, at skiltet må anses for anbragt i det åbne land, og at forholdet med rette er henført under naturbeskyttelseslovens § 21, stk. 1".

(Østre Landsretsdom af 7. dec. 1999 i sag 18. afd. a. s. nr. S-3198-99 jf. UFR 2000 s. 729 ff., SNS j.nr. 1996-133/2-0007)

284. To landsretsdomme og en underretsdom om overtrædelse af naturbeskyttelsesloven (NBSKL § 3)

A. Et amt havde registreret et areal som fersk eng i medfør af naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 2, nr. 4.

Denne afgørelse blev senere stadfæstet af Naturklagenævnet, som henviste til, at arealet ved lovens ikrafttræden opfyldte betingelserne for at være beskyttet, herunder at arealet var græsklædt, samt at det på baggrund af de fremlagte fotos og i overensstemmelse med amtets og Naturstyrelsens vurderinger måtte lægges til grund, at området indtil 1992 havde være omlagt sjældnere endt hvert 7.-10. år. I øvrigt rummede arealet de karakteristiske egenskaber, som kendetegner ferske enge vedrørende vegetation, fugtighed og beliggenhed". (Se indrykning nr. 213).

Ejeren indbragte Naturklagenævnets afgørelse for landsretten, idet han gjorde gældende, at det pågældende areal ikke var omfattet af naturtypebeskyttelsen.

Landsretten frifandt Naturklagenævnet. I præmisserne er anført følgende:

"Det må lægges til grund, at det omtvistede areal var tilsået med græs som den blivende afgrøde ved naturbeskyttelseslovens ikrafttræden den 1. juli 1992. Uanset at arealet tillige var tilsået med vårbyg, der var en dæksæd, som ifølge de afgivne forklaringer havde til formål at fremme græsvæksten, og uanset om vårbyggen blev høstet før eller efter denne dato, finder landsretten derfor, at arealet må anses som græsdækket ved lovens ikrafttræden.

Vidnet .....(X) har om arealets omlægningshyppighed før 1. juli 1992 forklaret, at de fremlagte luftfotos er gennemgået af amtet med en særlig teknik, der giver en tredimensionel virkning, og at amtet ikke har kunnet finde tegn på omlægning af areal A i luftfotos optaget i perioden 1970 til 1990. Denne opfattelse støttes af Naturstyrelsen, der i sin besvarelse af sagsøgtets spørgsmål herom i alt væsentligt har erklæret sig enig i amtets vurdering. Heroverfor står sagsøgeren og vidnet .....(Y)'s forklaringer om jævnlige omlægninger, der i nogen grad støttes af vidnet .....(Z)'s forklaring. Landsretten finder ikke, at disse forklaringer alene udgør et tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte den sagkyndige vurdering af omlægningshyppigheden, som sagsøgtets afgørelse hviler på, på dette punkt. Der lægges herefter til grund, at arealet ikke før 1. juli 1992 har være omlagt hyppigere end hvert 7.-10. år.

Efter .....(X)'s forklaring lægges det til grund, at det fremlagte foto optaget den 4. juni 1996 viser vegetationen på areal A, herunder muligvis tildels vegetationen på areal A1. Efter samme vidnes forklaring lægges det endvidere til grund, at hele areal A ved besigtigelsen i 1996 var præget af typisk engbevoksning, dog mest udpræget i det område, der grænsede over mod areal B. Landsretten har ved bedømmelsen af, hvorvidt der kan lægges afgørende vægt på dette vidnes forklaring om arealets vegetation, tillagt det betydning, at sagsøgerens pløjning af det omtvistede areal i 1997 har umuliggjort, at der har kunnet foretages en uvildig vurdering af arealets vegetation, f.eks. ved foretagelse af syns- og skønsforretning.

Efter det anførte og da de foreliggende oplysninger om arealets beliggenhed og fugtighed også taler for at anse arealet for en fersk eng som omhandlet i naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 2, nr. 4, er der ikke grundlag for at tilsidesætte sagsøgtets afgørelse herom, hvorfor sagsøgtets frifindelsespåstand tage til følge".

(Vestre Landsrets dom af 29. juni 2000 i sag nr. B-1768-98, SNS j.nr. 1996-4316/9-0001)

B. En ejer af nogle mosearealer blev tiltalt for overtrædelse af naturbeskyttelseslovens § 89, stk. 1, jf. § 3, stk. 2, ved uden forudgående tilladelse fra amtet at have ændret tilstanden ved afdræning, opfyldning og opdyrkning samt gennemkørsel med vandingsmaskine og for overtrædelse af naturbeskyttelseslovens § 89, stk. 1, jf. § 74, stk. 1, ved ikke inden den af amtet fastsatte frist at have opfyldt en udgravet drængrøft.

Ved underretsdommen blev ejeren, der nægtede sig skyldig, idømt en bøde på 15.000 kr. for de nævnte overtrædelser. Dommen blev af ejeren indbragt for landsretten med påstand om frifindelse.

Landsretten stadfæstede i det store og hele underretsdommen, herunder bøden på 15.000 kr.

(Vestre Landsrets dom af 17. okt. 2000 i sag nr. S-1648-99, SNS j.nr. 2001-4319-0001)

C. En lodsejer blev tiltalt for at have overtrådt naturbeskyttelseslovens § 89, stk. 1, nr. 1, jf. § 3, stk. 2, nr. 2 og § 16, stk.1, ved at have foretaget bl.a. jordopfyldning, hegning og rydning af bevoksning uden dispensation fra amtet.

Af dommen fremgår, at der var foretaget jordopfyldning på en strækning på ca. 60 m langs med en å, og at der var blevet opsat hegnsstolper med en højde på ca. 2 m langs samme strækning (selv hegnet var ikke opsat). Jorden var blevet udlagt i ca. 4 m bredde og 15-40 cm tykkelse. På den omhandlede strækning var endvidere blevet fjernet et pilekrat.

Ved dommen blev det efter vidneforklaring fra sagsbehandleren i amtet lagt til grund, at det pågældende område forud for de gennemførte aktiviteter måtte karakteriseres som mose eller lignende. Dommen fastslog endvidere, at den skete udlægning af jord, rydningen af pilekrattet og opsætningen af hegnsstolper (til brug for et hjortehegn) måtte karakteriseres som ændringer af tilstanden, og at de ikke kunne "anses for at være af så bagatelagtig karakter, at de (var) undtaget fra forbudet i .....

§ 3, stk. 2 og § 16, stk. 1".

Lodsejeren blev derfor fundet skyldig i overtrædelserne og blev idømt en bøde på 5.000 kr.

(Retten i Esbjergs dom af 31. jan. 2001 i sag nr. 6.01046/00, SNS j.nr. 2001-1319-0002)

285. Afgørelse efter vandløbsloven vedrørende habitat-område

Et amt havde fastsat et tillægsregulativ vedrørende sejlads på et amtsvandløb.

Foranlediget af en klage fra en sportsfiskerforening meddelte Naturstyrelsen amtet, at der i regulativet manglede en vurdering af konsekvenserne af de nye sejladsbestemmelser for de arter og naturtyper, som de aktuelle områder er udpeget for i relation til EU's habitatdirektiv, og at disse vurderinger skulle foretages i forhold til sejladsbestemmelserne i hidtil gældende regulativer.

Amtet udarbejdede herefter et notat med de nævnte vurderinger, der blev sendt i offentlig høring, uden at dette afstedkom bemærkninger, hvorefter Naturstyrelsen traf afgørelse i sagen.

I afgørelsen stadfæstes vedtagelsen af tillægsregulativet med bl.a. følgende bemærkninger:

"Styrelsen hæfter sig ved amtets vurdering af, at der ikke med det omfang af sejlads, som det vedtagne regulativ giver mulighed for, vil være trusler mod de arter og de naturtyper i EU's habitatdirektiv, som områderne er udpeget for.

Styrelsen noterer sig endvidere, at de påklagede ændringer har fundet sted efter en konkret vurdering af grundlaget for at opretholde et sejladsforbud på de aktuelle strækninger. Amtet har på baggrund af tilsyn og sejlads på strækningerne vurderet, at der ikke er grundlag for at opretholde forbudet hverken udfra –en recipientmæssig betragtning eller af hensyn til eventuelle skader på vandløbet.

Amtet har fastsat restriktioner med henblik på at begrænse sejladsens omfang ved at sætte et loft for antallet af udlejningsfartøjer og den daglige sejladstid.

På baggrund af ovenstående er det Naturstyrelsens opfattelse, at sejlads på ..... i overensstemmelse de begrænsninger, der er fastsat i sejladsregulativets bestemmelser, ikke er i strid med de mål, der er fastsat for vandløbene som recipienter og som habitatområder. Styrelsen finder således ikke anledning til at ændre regulativteksten.

(SNS skr. af 26. sept. 2000, j.nr. 1996-472-0124)

286. Læhegn med hjemmehørende træer og buske

Miljø- og energiministeren har med en skrivelse af 25. sept. 2000 besvaret følgende spørgsmål fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg (sp. nr. 726 – alm. del – bilag 1627):

"Vil ministeren – uanset at regeringen har foreslået at stoppe tilskud til etablering af læhegn og småbiotoper, jf. al. del – bilag 1611 – som det fremgår af spørgsmål 676 beskrive, hvordan en ændring af tilskud til plantning af læhegn vil fremme anvendelsen af hjemmehørende træer og buske på bekostning af træ- og buskarter, som er billigere, men som ikke har samme biologiske eller landskabsmæssige værdi".

Svar

"Jeg har bedt ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, hvorunder lov om læhegn henhører, om en udtalelse til brug for min besvarelse af spørgsmålet.

Fødevareministeren har svaret følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

"Direktoratet for FødevarerErhverv (DFFE) skal i henhold til den gældende bekendtgørelse for læhegn godkende lister, udarbejdet af Landsforeningen De Danske Plantningsforeninger, over de plantearter, provenienser og læhegnsmodeller, der kan lægges til grund for ydelse af tilskud til læplantning.

I forbindelse med udarbejdelse af de nævnte lister, har der været kontakt mellem DFFE (Strukturdirektoratet/Jordbrugsdirektoratet), Naturstyrelsen og Landsforeningen De Danske Plantningsforeninger (tidligere Fællesudvalget for Læplantning). Der lægges vægt på, at der så

vidt muligt anvendes hjemmehørende egnskarakteristiske arter for at give det bedste resultat med hensyn til hegnets trivsel, samt økologiske, landskabsmæssige og kulturhistoriske værdi, hvilket er i overensstemmelse med gældende lov, jf. lovbekendtgørelse nr. 17 af 18. januar 1996 om læghegn og tilskud til læplantning, jf. tillige bemærkninger hertil, samt den gældende bekendtgørelse, hvoraf det fremgår, at læhegn skal plantes under hensyntagen til planlægningsmæssige, fredningsmæssige og miljømæssige interesser, samt at læplantning i videst muligt omfang skal indpasses i det omgivende landskab".

(Skr. af 25. sept. 2000, SNS j.nr. 1996-401-0594)

287. Ændringer vedr. naturbeskyttelseslovens § 14

A. Ved kgl. resolution af 31. jan. 2001 er § 14, stk. 3, overført til kulturministerens ressort.

B. Samtidig er af kulturministeren den 31. jan. 2001 fremsat forslag til en ny museumslov (L 152).

I forhold til naturbeskyttelsesloven omfatter forslaget § 43 en ny formulering af § 14, stk. 1 og 2, samt supplerende bestemmelser om beskyttelse af vrage, der er mindre end 100 år gamle (stk. 3) og hjemmel til at kræve en marinearkæologisk forundersøgelse gennemført af den, der er ansvarlig for anlægsarbejdet (stk. 4).

Endvidere indeholder L 152 forslag til en ny § 14 a om "pludselige" fund af fortidsminder eller vrage i f.m. anlægsarbejder på havbunden, med anmeldelsespligt til kulturministeren (stk. 1), hjemmel for miljø- og energiministeren til at kræve arbejdet indstillet, indtil der er foretaget en marinearkæologisk undersøgelse (stk. 2), således at udgifterne hertil og til eventuel sikring af fundet afholdes af den ansvarlige for anlægsarbejdet (stk. 3).

I konsekvens af ovennævnte indeholder L 152 også forslag til nogle tilføjelser til dispensationsbestemmelsen i naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1.

Af andre bestemmelser i L 152 kan nævnes forslaget til § 28, hvorefter amtsrådet skal underrette vedkommende kulturhistoriske museum senest samtidig med, at der meddeles dispensation fra fortidsmindebeskyttelseslinien.